

EDITORIAL

Prof. univ. dr. Violeta Pușcașu

Ziua în care am îmbătrânit

Cu ceva timp în urmă, i-am rugat pe cei care îmi urmăresc pagina și îmi citesc sistematic newsletter-ul să se gândească și să îmi scrie câteva cuvinte, dacă pot, despre ziua în care au simțit că au îmbătrânit brusc.

Am primit un noian de răspunsuri. Formulări felurite, unele simple și laconice, altele elaborate, lungi și tulburătoare, ca niște spovedanii. Am aflat atunci, de la oameni reali, că expresia „ziua în care am îmbătrânit” nu este nici pe de parte doar o figură de stil.

Da, fiecare dintre noi are cel puțin o asemenea bornă de la care (re)începe să numere anii, iar aceea zi poate fi:

- „ziua în care soțul meu m-a jignit atât de tare, încât mi-am dat seama că 36 de ani de căsnicie au fost o minciună ambalată în ipocrizie. Și am plecat fără să mă uit în urmă”. (M.C.),
- „ziua în care am venit de la spital, după ce murise soțul meu, și am realizat că sunt singură, ca și cum mă trezeam dintr-un somn în care intrasem tânără și am ieșit bătrână”. (N.S.)
- „la câteva zile după ce împlinisem 70 ani, iar fiica mea mi-a scris că sunt moartă pentru ea”. (R.V.)
- „la... 18 ani, când am avut marea dramă a existenței mele. Ca premiantă, în toți anii de școală, nu luasem în calcul porțile închise la facultatea mult visată. A urmat un an lung cât o viață, de muncă grea, pentru a schimba macazul; un an în care am simțit că am îmbătrânit înainte de a-mi trăi tinerețea”. (M.P.)
- „când am aflat că fiul nostru are cancer în stadiu terminal”. (I.D.)
- „când a murit fratele meu, care locuia în Canada, iar eu nu am putut să îi spun asta mamei mele, care a mai trăit câțiva ani și a murit fără să știe că el nu mai este”. (R.M.)
- „ziua când am pierdut tot – afacerea, numele, familia, liniștea – și am ajuns aproape un nimeni. Sau așa am crezut atunci”. (A.C.)

Da, fiecare avem întâmplări și repere dureroase. Cred, însă, că nu întâmplările în sine ne îmbătrânesc, ci felul în care le metabolizăm, felul în care ele ne schimbă raportarea la viață și, mai ales, modul în care, după aceea, reconsiderăm lumea și valorile care contează cu adevărat pentru noi!

Uneori, evenimentele acestea nedorite, și pe care, în timp, ajungem să le etichetăm cu apelativul generos de „experiență”, declanșează schimbări bruște, pentru care nu suntem echipați. Căci, cine e cu adevărat pregătit pentru o despărțire, pentru o pierdere de orice fel ar fi ea sau pentru o boală cruntă? Trăim permanent cu întâmplări mai mari sau mai mici, pentru care nu există un etalon unic. Ceea ce pentru unii este doar o buclă nedorită a vieții, pentru alții poate fi un adevărat capăt de lume. Iată, mai nou avem războaie la doi pași și refugiați pentru care zilele acestea vor deveni, cu siguranță, „ziua în care au îmbătrânit”. Nu știm ce va fi mâine și nici pe cine va mai îmbătrâni ziua încă nenăscută.

Nu are niciun rost să brodez teorii pe marginea mărturisirilor sau să încerc sinteze și teoretizări, așa cum s-ar potrivi într-un editorial. Asta și pentru că, aflându-ne noi în „Timpul Seniorilor”, conțez că toți veți înțelege „ce a vrut să spună autorul”.

Aș adăuga, totuși, o singură reflecție personală - a avea deja o anumită vârstă nu te ferește de îmbătrânire!